

Négy eljövétel – 3: Az újrakezdés napja

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Haggeus próféta könyve első fejezetének a 14. versében, valamint Ezsdrás próféta könyve 3. fejezetének a 11.-től a 13. verseiben a következőképpen: "És felindította az Úr ... az egész megmaradt népek a lelkét, úgyhogy eljöttek, és nekifogtak a munkának Istenüknek, a Seregek Urának a házában. ... Az egész nép pedig nagy örömujjongásban tört ki, dicsérve az Urat azért, hogy lerakhatták az Úr házában az alapját. Sokan az idősebb papok, lévíták és családfők közül, akik még látták az első templomot, hangosan sírtak, amint a szemük láttára rakták le ennek a templomnak az alapját, sokan pedig hangosan ujjongtak és örvendeztek, úgyhogy a nép közül senki sem tudta megkülönböztetni az örömujjongás hangját a sírás hangjától." – Urunk! Kérjük, hogy indítsd fel a mi lelkünket is arra, hogy fogjunk neki a munkának, és építsük fel a Te templomodat – a MI lelkünkben. Tudjuk, hogy ezt mi képtelenek vagyunk megtenni egyedül. Éppen ezért kérünk Téged, Urunk, arra, hogy szüless meg bennünk, tölts be bennünket a Te Szent Lelkeddal, hogy a mi sírásunk örömujjongás legyen, és a Benned megnyugvó öröm tölthesse be a mi napjainkat. Ámen.

Kedves Testvéreim! **Az első adventi vasárnap megláttuk a Jézusra való várakozás célját és örömét.** A múlt heti és a mostani vasárnap a Jézus után haladás nehézségeit vesszük sorra. Egy hete arról gondolkodtunk együtt, hogy **amilyen egyszerűnek látszik megszabadulni mindattól, ami gond és baj – olyan nehéz is ez.** Ma pedig arról lesz szó, hogy **hányszor és különösképpen: -- meddig kell mindent újra és újra elkezdenünk.** Mettől kezdve és mitől (pontosabban: KITŐL) válik az újrakezdés örömujjongássá és véglegessé?

A köznapi gondolkodásunkban az újrakezdés általában valamilyen katasztrófa utóélete. Megbuktam az N plusz negyedik utóvizsgán is... Félévet kell ismételnem. Újrakezdem... Elszűrtam az egyetem-választásomat. Utálom azt, amit tanulok. Abba kell, hogy hagyjam. Újrakezdem... Elhagyott a párom. (*Szakítottam a párommal, mert megcsalt az a dög...*) Egyedül maradtam. Újrakezdem... Elváltunk a házastársammal. Egyedül nevelem a gyermekeimet. Újrakezdem... Én kerültem sorra a létszámleépítésnél a munkahelyemen. Elbocsátottak. Másik állást keresek. Újrakezdtem... Műtétem volt, csaknem meghaltam. Se járni, se beszélni, se enni nem tudok. Rehabilitáción vagyok. Újrakezdem... És így tovább...

Most azt hisszük, hogy ez volt a mélypont. Nem. Lehet az újrakezdés ennél sokkal rosszabb is. Kényszeres... Lefeküdtem az első csajjal (*pasival*). Aztán a másodikkal... Aztán az ötödikkal... Azután már nem is számoltam... És később... – találkoztam egy olyannal, aki mellett ki szerettem volna tartani. Egy életen át. De akkor már... – nem ment... Mert addigra már bele-égett az agyamba a partnerkeresés izgalma... Kedves Testvéreim! Ez a motorizált szex pontosan olyan, mint a múlt héten említett trauma-tapasztalat. Egy óriási, fekete – lyuk, amelybe úgy belesünk, mint egy biliárdgolyó, -- még akkor is, ha csak a közelébe kerültünk... **Ugyanilyen minden más kényszeressé vált újrakezdés, azaz: addikció is. A sikerke, tütüke, snüszike, pöffike, spurika és sok-sok társuk...** Ezeknek a mélypontján lehet felkiáltani Pál apostollal együtt: „En nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?” (Róm 7,24).

Most azt hisszük, hogy ez volt a mélypont. Nem. Lehet az újrakezdés még ennél is sokkal rosszabb. Akkor, ha már voltunk teljesen fent is, de utána – megint ide kerültünk. Mert ilyen is van. Pontosan ilyesmikre mondja Pál, hogy "Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni" (Gal 5,1). És ugyanezt mondja Péter is: "Mert ha az Úrnak és az Üdvözítő Jézus Krisztusnak megismerése által megszabadultak a világ förtelmeitől, de ismét belekeveredve azokba – el-buk-nak; ez az utóbbi állapotuk rosszabb lesz az elsőnél. De betelt rajtuk az igaz példabeszéd: 'A kutya visszatér a maga okádására', és 'A megfürdött disznó sárban hempereg'" (2Pt 20-21).

Itt állna fel Berci – ha itt lenne, de (*szerencsémre*) ma nincs itt. "*Péter! Ez most komoly?? Itt, az advent közepén te minket ledisznozol és lekutyázol? Ráadásul sarat és okádást dobálsz ránk? Hát ezért jöttem én ide? Én ebből köszönöm szépen, nem kérek: megyek haza...*"

Kedves Testvéreim! **Mi sokszor nem azért megyünk oda Jézushoz, hogy megmutassa nekünk a valódi arcunkat, de attól még (*sajnos...*) van nekünk egy valódi arcunk. És ez a valódi arc bizony sokszor nem szép. Nézzünk szembe vele.**

Most jutottunk el az igehirdetés elején feltett kérdés megválaszolásához. Mikor NEM bukunk el többet? Mikor lesz az újrakezdésünk gyönyörű és végleges? Hallgassuk meg erről Jézust: „Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken bolyong, nyugalmat keres, de nem talál. Akkor így szól: *Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem*. Amikor odaér, ü-re-sen, kiséperve és felékesítve találja azt. Akkor elmegy, maga mellé vesz másik hét lelket, még magánál is gonoszabbakat, és bemenne megtelepednek ott; és végül ennek az embernek az állapota rosszabb lesz, mint azelőtt volt” (Mt 12,43-45). Itt szólna közbe megint Berci: „*Péter, te megzakkantál? Hát ez az ige nem válasz a kérdésedre! Ez ugyanaz a vád ellenünk, mint az előbb – csak máshogy...*” Nem vagy elég türelmes, Berci. Ez az ige bizony válasz a mi kérdésünkre. Csak oda kell alaposan hallgatni a mi Urunkra ahhoz, hogy megértsük a válasz lényegét. Ugyanis Jézus válaszában a lényege egyetlen egy szó. Ki jött rá arra, hogy melyik volt ez a szó? ... Bizony, az üresen. Miért olyan fontos ez? Mikor, mivel lenne NEM üres a mi lelkünk az után, miután Jézus kiüzte belőlünk a tisztátalan lelket? ... Bizony Jézussal. CSAK Jézussal. (*Azaz: nem önmagunkkal, nem mással lenne tele a lelkünk, hanem CSAK Jézussal.*) **Mi tehát a válasz? Ha Jézus közelsége (és Jézus ma is, itt, ebben a pillanatban is közel lehet hozzád, hozzád, vagy hozzád – és még hozzám is), ha Jézus közelsége el-űzi belőlünk az ördögöt (mert az ördög retteg Jézus közelségétől,,), akkor be kell fogadnunk Jézust a mi lelkünkbe. Akkor nem lesz a mi lelkünk üres egyedül, ha Jézus vett benne szállást. És ha mi ki nem dobjuk a lelkünkben Jézust, akkor Jézus bizony ott is marad a mi lelkünkben – örökre.**

Nem mi nézünk tehát szembe a sokszor mások elől eltakart, valódi arcunkkal, a bűneinkkel. Hanem Jézus. Az a Jézus, aki pontosan ezek miatt a bűneink miatt halt meg kedves testvérem érted, érted, érted – és értem is a kereszten. Ezt jövendölte meg Malakiás próféta a hónap igéjében: "De fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevetem féltitek, és sugarai gyógyulást hoznak" (Mal, 3.20a). Az igazság napja: Jézus Urunk születése, karácsony. Az igazság napja: Jézus Urunk halála, Nagypéntek. Az igazság napja: Jézus Urunk feltámadása, húsvét – amely minden bűnünket meghaladja, és minden árnyékunkon gyógyítóan keresztülragyog.

Mitől kezdve válik az újramezdés örömujjongássá és véglegessé? Hallottuk az oltár előtt felolvasott igében Illés próféta történetét. Hát... Az eleje nem kifejezetten egy örömujjongás. (Nem egy matyó... mondaná erre Lackfi János.) Illés éppen az öngyilkosságra készül. Kimegy a sivatagba étel és víz nélkül meghalni. DE: Isten másként dönt. Isten anglyalt küld, ételt küld, vizet küld, és gyógyító alvást küld. És Isten ételének és italának (*mi más ez kedves testvéreim, semmint az úrvacsora egyik ószövetségi előképe...?*) az erejével Illés próféta negyven nap és negyven éjjel át megy az Isten hegyéig (1Kir 19,1-8). Lehetünk mi már akár az öngyilkosságra elszántak, **Isten akkor is elindít minket a vele való találkozás felé. EZ, az Istennel való találkozás az igazi újramezdés.**

A mai igeszakaszunkban **felindította az Úr az egész megmaradt népének a lelkét, mire nekifogtak a munkának, és elkezdtek felépíteni Isten Templomát** (Hag 1,14). Az igazi újramezdéshez az Úr Lelke, a Szentlélek adja az erőt. És az igazi újramezdés akkora örömmel jár, amely már sírásban tör ki. És senki nem tudja már megkülönböztetni a sírás hangját az örömujjongás hangjától (Ezsd 3,13). Mert minden, ami valaha sírás volt, inentől kezdve örömujjongás lesz.

Mert ha mi hűtlenek vagyunk is, a mi Urunk hozzánk hű marad, mert ő önmagát meg nem tagadhatja (2Tim 2,13). Ez a rendíthetetlen hűség tör be a mi lelkünk mélyébe annyira, hogy lehatol a legelzártabb zugainkba is, és mindenünket betölt kegyelemmel, békességgel és ujjongó örömmel. Emiatt tör fel belőlünk a sírás, és emiatt válik minden sírás örömujjongássá bennünk. Itt mondja nekünk személy szerint is a lelkünkben lakást vevő Isten: „Ujjongj, örülj ... mert jövök már, és veled fogok lakni” (Zak 2,14). Itt kiálthatunk fel együtt a bevezető zsoltár szavaival mi is: „Láttasd meg Urunk a Te kegyelmedet!” És itt lesznek ránk igazak Ézsaiás sorai: letelt rabságod, megbűnhődöttél bűneidért (Ézs 40,1), „mert megjelenik az Úr dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt” (Ézs 40,5). A mi Urunk és Istenünk új eget és új földet teremt (Ézs 65,17). Mi magunk vagyunk ez az új ég és új föld. A mi újjászületett lelkünk az. Mert a mi Urunk új szövetséget köt velünk, és a törvényét a szívünkbe írja be (Jer 31,31.33). Ez az új szövetség pedig nem más, mint a mi Urunk Jézus értünk ontott vére, amely mi értünk adatott (Lk 22,20). Kérünk Téged Urunk arra, hogy ma az úrvacsorában is szüless meg bennünk, tölts be bennünket a Te Szent Lelkeddal, hogy a Benned megnyugvó öröm tölthesse be a mi napjainkat. **Jövel Urunk Jézus! Halleluja! Amen.**